

Wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 8 kwietnia 2016 r.

VII Ka 169/16

Przewodniczący: Sędzia SO Danuta Józefowska (spr.).

Sędziowie SO: Bogusław Zając, Jerzy Pukas.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Stefana Rozmuszcza.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2016 r. sprawy Z. P. s. A. i B. ur. (...) w C. oskarżonego o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 listopada 2015 r., sygn. akt XI K 390/14 orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. D. - Kancelaria Adwokacka w C., kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego Z. P. w postępowaniu odwoławczym, przy czym kwota ta obejmuje również należny podatek VAT;
3. zwalnia oskarżonego Z. P. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Z. P. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 12 czerwca 2013 r. do 27 czerwca 2013 r. w C. poprzez ciągłe wykonywanie połączeń telefonicznych na telefon prywatny i służbowy K. M. uporczywie ją nękał co wzbudzało u ww. uzasadnione okoliczności poczucia zagrożenia oraz istotne naruszenie jej prywatności przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2015 r., sygn. akt XI K 390/14 Sąd Rejonowy w Częstochowie orzekł:

1. uznał oskarżonego Z. P. (1) za winnego tego, że w okresie od 12 czerwca 2013 r. do 27 czerwca 2013 r. w C. poprzez wielokrotne wykonywanie połączeń telefonicznych w szczególności na numer telefonu prywatnego K. M. jak i miejsca pracy, uporczywie ją nękał, czym wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszył jej prywatność i czynu tego dopuścił się mając zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia, lecz ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do pokierowania swoim postępowaniem, tj. za winnego występku z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to z mocy art. 190a § 1 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
2. z mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego Z. P. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby,

3. z mocy art. 29 ustawy prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. D. kwotę 691,92 złotych w tym z należnym podatkiem VAT - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Z. P. (1) z urzędu,
4. z mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego Z. P. (1) od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucił mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, mianowicie art. 190a k.k. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku wyrażającą się w uznaniu, że oskarżony w okresie od 12 czerwca 2013 r. do 27 czerwca 2013 r. w C., poprzez ciągle wykonywanie połączeń telefonicznych na prywatny i służbowy telefon pokrzywdzonej K. M., uporczywie ją nękał, co wzbudziło u ww. uzasadnione okoliczności poczucia zagrożenia, oraz istotne naruszenie jej prywatności, przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, będący następstwem oddalenia przez Sąd I instancji zgłoszonych przez obrońcę w piśmie procesowym z dnia 10 listopada 2015 r. wniosków dowodowych w postaci:
 - a. dowodu ze statutu Poczty Polskiej S.A. oraz jej stosownych regulaminów i zobowiązanie Poczty Polskiej SA, do przedłożenia ich Sądowi Rejonowemu w Częstochowie do przedmiotowej sprawy, dla wykazania w jaki sposób powinny być doręczane przez listonoszy Poczty Polskiej SA przesyłki zwykłe, przesyłki polecane i przesyłki pieniężne,
 - b. dowodu z treści rozmów telefonicznych kierowanych przez oskarżonego z aparatów telefonicznych nr (...) i nr (...) do pokrzywdzonej i zobowiązanie operatora telekomunikacyjnego (...) do przedłożenia nagrań powyższych rozmów Sądowi Rejonowemu w Częstochowie do przedmiotowej sprawy dla wykazania, że oskarżony wykonując te połączenia telefoniczne nie nękał, tym bardziej uporczywie pokrzywdzonej,
 - c. dowodu z treści rozmów telefonicznych kierowanych przez pokrzywdzoną z aparatu telefonicznego nr (...) do oskarżonego i zobowiązanie operatora telekomunikacyjnego (...) do przedłożenia nagrań powyższych rozmów Sądowi Rejonowemu w Częstochowie dla wykazania relacji między oskarżonym i pokrzywdzoną,
 - d. dowodu z treści skarg kierowanych przez oskarżonego do Policji w związku z nieprawidłowościami w sposobie doręczania przez pokrzywdzoną przesyłek pocztowych i zobowiązanie Komendy Miejskiej Policji w C. do przedłożenia rejestru interwencji w tej kwestii Sądowi Rejonowemu w Częstochowie do akt przedmiotowej sprawy,
 - e. dowodu z zeznań świadka i przesłuchania w tym charakterze K. Z. i A. P., na okoliczność - dla wykazania, że oskarżony nigdy nie nękał, tym bardziej uporczywie pokrzywdzonej, oraz nieprawidłowości w dostarczaniu przez K. M. oskarżonemu przesyłek pocztowych.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o zmianę w całości zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji przez uniewinnienie oskarżonego Z. P. (1) od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Częstochowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona przez obrońcę oskarżonego apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty są nietrafne.

Zanim Sąd odwoławczy odniesie się do zarzutów wyartykułowanych w złożonej apelacji, należy podkreślić, że Sąd pierwszej instancji w sposób staranny przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe, rozważył bowiem wszystkie dowody mogące mieć znaczenie dla rozpoznawanej sprawy, a następnie dokonując ich logicznej oceny poczynił na ich podstawie trafne ustalenia faktyczne. Organ orzekający odtworzył wszelkie okoliczności niezbędne dla ustalenia winy i sprawstwa oskarżonego i prawidłowo uznał oskarżonego za winnego przypisanego mu przestępstwa. Rozstrzygnięcie wolne jest od braków i uchybień proceduralnych. Sporządzone przez Sąd pierwszej instancji uzasadnienie zaskarżonego wyroku ujawnia w należyty sposób podstawy faktyczne i prawne orzeczenia. Wskazuje fakty i okoliczności które ustalono i udowodniono a także określa dowody na których oparto owe ustalenia a z drugiej strony wymienia te którym odmówiono waloru wiarygodności i dlaczego. Nie budzi wątpliwości także kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu Z. P. (1), jak również argumentacja i okoliczności, które Sąd Rejonowy wziął pod uwagę przy wymiarze kary. Sprawstwo Z. P. (1) jest niewątpliwe a orzeczona wobec oskarżonego kara nie jest rażąco niesprawiedliwa. Tym samym proces wyrokowania w przedmiotowej sprawie w pełni odpowiada przepisom procedury karnej.

Apelacja obrońcy oskarżonego i zawarte w niej zarzuty opierają się natomiast na odmiennej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego a uzasadnienie apelacji jest polemiką z oceną dowodów dokonaną przez Sąd pierwszej instancji oraz przedstawieniem własnych domniemań, które absolutnie nie mogą być podzielone. Obrońca w apelacji stara się wykazać, że co prawda oskarżony wykonywał połączenia telefoniczne kierowane do K. M. jednakże przyczyną tego było unikanie przez pokrzywdzoną kontaktów służbowych z oskarżonym oraz niedbałe doręczenie przesyłek pocztowych, a tym samym zaniechanie wypełniania przez K. M. obowiązków służbowych a to w ocenie skarżącego nie stanowi uporczywego nękania w myśl art. 190a § 1 k.k. Zdaniem obrony Sąd niesłusznie nie uwzględnił wyjaśnień oskarżonego oraz nie wyjaśnił czy do zaistniałych sytuacji nie przyczyniła się pokrzywdzona. Obrońca oskarżonego w uzasadnieniu apelacji przeprowadza własną ocenę dowodów, starając się za wszelką cenę wykazać, że oskarżony nie nękał pokrzywdzonej.

Wskazać ponadto należy, iż obrońca oskarżonego Z. P. (1) we wniesionym środku odwoławczym podniósł jednocześnie zarzut obrazy przepisów prawa materialnego - art. 438 pkt 1 k.p.k. oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia - art. 438 pkt 3 k.p.k. Jednakże zgodnie z utrwalonym orzecznictwem "o obrazie prawa materialnego można mówić tylko wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego Sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie nie zastosował przepisu zobowiązującego Sąd do jego bezwzględnego respektowania. Nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę" (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 maja 2013 r., sygn. akt II AKA

69/13, opubl. KZS 2013/7-8/54). Podobnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 marca 2013 r., sygn. akt III KK 17/13, wskazał, iż "obraza prawa materialnego stanowi względną podstawę odwoławczą z art. 438 pkt 1 k.p.k. tylko wtedy, gdy prawo to zostało wadliwie zinterpretowane przez Sąd pierwszej instancji, gdy Sąd ten wadliwie zastosował przepis prawa materialnego, pomimo, że w układzie okoliczności danej sprawy nie było to dopuszczalne, bądź wówczas, gdy Sąd nie zastosował przepisu prawa materialnego mimo, iż w konkretnej sytuacji procesowej było to obligatoryjne. Zarzut obrazy prawa materialnego ma rację bytu wyłącznie wtedy, gdy wnoszący odwołanie nie kwestionuje treści poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych" (LEX nr 1311644). Zatem zauważyć należy, iż podnoszenie w środку odwoławczym jednocześnie zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia jest wzajemnie sprzeczne i wykluczające się. Nie można bowiem mówić o obrazie przepisów prawa materialnego, gdy skarżący jednocześnie kwestionuje ustalony w sprawie stan faktyczny. Niemniej jednak Sąd odwoławczy rozpatrzył wszystkie podniesione we wniesionym środку odwoławczym zarzuty, uznając je w całości za bezzasadne.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu - obrazy przepisu prawa karnego materialnego a to art. 190a k.k., stwierdzić należy, iż nie jest on trafny.

Na podstawie art. 190a § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność. Zasadniczym zachowaniem wyrażającym czynność sprawczą tego przestępstwa jest zatem uporczywe nękanie, przez co należy rozumieć wielokrotne, powtarzające się prześladowanie, wyrażające się w podejmowaniu różnych naprzykrzających się czynności, których celem jest udrczenie, utrapienie, dokuczenie lub niepokojenie pokrzywdzonego albo jego osoby najbliższej. Negatywny stosunek sprawcy do pokrzywdzonego wzmocniony jest dodatkowo właściwością jego zachowania, zawierającą się w uporczywości nękania. O uporczywym zachowaniu się sprawcy świadczyć będzie z jednej strony jego szczególne nastawienie psychiczne, wyrażające się w nieustępliwości nękania, tj. trwaniu w swego rodzaju uporze, mimo próśb i upomnień pochodzących od pokrzywdzonego lub innych osób o zaprzestanie przedmiotowych zachowań, z drugiej natomiast strony - dłuższy upływ czasu, przez który sprawca je podejmuje. Skutkiem zachowania się sprawcy musi być wytworzenie u pokrzywdzonego uzasadnionego poczucia zagrożenia lub poczucia istotnego naruszenia jego prywatności.

Oskarżony Z. P. (1) wbrew przeświadczeniu autora apelacji wypełnił ustawowe znamiona wyżej opisanego przestępstwa, o czym świadczy między innymi wielość prób połączeń telefonicznych na prywatny numer telefonu pokrzywdzonej - aż 89 połączeń w ciągu 15 dni, jak również nawał połączeń na numer telefonu Urzędu Pocztowego. Ponadto oskarżony nachodził pokrzywdzoną w miejscu pracy i podejmował próby pozyskania informacji na temat pokrzywdzonej od osób z którymi wspólnie pracowała. Co więcej Z. P. (1) podejmował te działania mimo wyraźnych i stanowczych sprzeciwów pokrzywdzonej. Nie budzi zatem wątpliwości Sądu Okręgowego, że zachowanie oskarżonego mogło spowodować i spowodowało u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, a nadto istotnie naruszyło jej prywatność. Skarżący natomiast bagatelizując zachowanie oskarżonego - cyt. "... postępowanie oskarżonego mogło jedynie dezorganizować pracę zawodową K. M.",

zdaje się nie dostrzegać, że postępowanie Z. P. (1) dowodziło niemalże nieprzerwanej kontroli pokrzywdzonej, a także uprzykrzało jej codzienny trybu życia i to właśnie konsekwencją tych okoliczności było wywołanie u pokrzywdzonej poczucia zagrożenia. Takie zachowanie Z. P. (1) zdecydowanie nosiło znamiona stalkingu, więc wpisywało się w znamiona przestępstwa przypisanego oskarżonemu i dodatkowo wzmacniało przekonanie o prawidłowości ustaleń w tym przedmiocie.

Reasumując, w świetle prawidłowo zgromadzonego a następnie należycie ocenionego przez Sąd Rejonowy materiału dowodowego brak jest jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżony Z. P. (1) w okresie od dnia 12 czerwca 2013 r. do dnia 27 czerwca 2013 r. w C. poprzez ciągłe wykonywanie połączeń telefonicznych na telefon prywatny i służbowy K. M. uporczywie ją nękał co wzbudziło u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszyło jej prywatność. Odnosząc się do zarzutu zawartego w punkcie 2 apelacji stwierdzić należy, iż on również nie jest trafny.

Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenia przez Sąd zgłoszonych przez obrońcę w piśmie procesowym z dnia 10 listopada 2015 r. wniosków dowodowych, a to: dowodu ze Statutu Poczty Polskiej S.A. oraz jej stosownych Regulaminów, dowodu z treści rozmów telefonicznych kierowanych przez oskarżonego z aparatów telefonicznych nr (...) i nr (...) do pokrzywdzonej, dowodu z treści rozmów telefonicznych kierowanych przez pokrzywdzoną z aparatu telefonicznego nr (...) do oskarżonego, dowodu z treści skarg kierowanych przez oskarżonego na Policji w związku z nieprawidłowościami w sposobie doręczania przez pokrzywdzoną przesyłek pocztowych, dowodu z zeznań świadka i przesłuchania w tym charakterze K. Z. i A. P.

Sąd Okręgowy pragnie w tym miejscu przypomnieć, że błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być on wynikiem nieznanomości określonych dowodów albo nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może natomiast sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich w tym zakresie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, Sąd orzekający rozstrzygając o winie bądź niewinności oskarżonego kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nie skrepowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Przekonanie to tak długo pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., dopóki nie zostanie wykazane, iż Sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie albo niewinności oskarżonego, bądź na okolicznościach nie ujawnionych w toku postępowania sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym.

Niezależnie jednak od powyższego wbrew supozycjom obrońcy oskarżonego dowody ze statutu Poczty Polskiej S.A. oraz jej regulaminów, dla wykazania w jaki sposób powinny być doręczane przez listonoszy Poczty Polskiej S.A. przesyłki zwykłe, przesyłki polecane i przesyłki pieniężne, jak również dowód z treści skarg kierowanych przez oskarżonego na Policji w związku z nieprawidłowościami w sposobie doręczania przez pokrzywdzoną przesyłek pocztowych nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,

bowiem przedmiotem osądu Sądu w niniejszej sprawie nie była kwestia nieprawidłowości w dostarczaniu przez K. M. oskarżonemu przesyłek pocztowych. Przy tym nawet jeśli pokrzywdzona samowolnie zmieniała trasy obchodu swojego rejonu oraz niezgodnie z procedurami obowiązującymi w Poczcie Polskiej S.A. dostarczała przesyłki, jak również wbrew regulaminowi podała oskarżonemu numer prywatnego telefonu nie zmienia to w żaden sposób ustalenia, że oskarżony Z. P. (2) poprzez ciągle wykonywanie połączeń telefonicznych na telefon prywatny i służbowy K. M. uporczywie ją nękał.

Odnosnie oddalenia dowodu z treści rozmów telefonicznych kierowanych przez oskarżonego z aparatów telefonicznych nr (...) i nr (...) do pokrzywdzonej dla wykazania, że oskarżony wykonując te połączenia telefoniczne nie nękał, tym bardziej uporczywie pokrzywdzonej, oraz dowodu z treści rozmów telefonicznych kierowanych przez pokrzywdzoną z aparatu telefonicznego nr (...) do oskarżonego dla wykazania relacji między oskarżonym i pokrzywdzoną, stwierdzić należy, iż te dowody również były całkowicie nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy i ustaleń faktycznych dotyczących charakteru zachowań oskarżonego - jego faktycznej motywacji. Bowiem to oskarżony stanął pod zarzutem nękania pokrzywdzonej a nie odwrotnie. Ponadto nawet jeśli pokrzywdzona K. M. początkowo telefonowała do oskarżonego nie zmienia to w żaden sposób ustalenia, że to oskarżony był stroną inicjującą wszelkie próby kontaktu z pokrzywdzoną. Co więcej ustawodawca nie wymaga, aby zachowanie stalkera niosło ze sobą element agresji dlatego też bez znaczenia jest jaka była treść rozmów telefonicznych kierowanych przez oskarżonego do pokrzywdzonej. Co więcej pokrzywdzona nie odbierała w zarzuconym okresie połączeń telefonicznych.

Za niezasadny uznać należy także zarzut oddalenia dowodu z przesłuchania świadka w osobie K. Z. i A. P., dla wykazania, że oskarżony nigdy nie nękał, tym bardziej uporczywie pokrzywdzonej, oraz dla wykazania nieprawidłowości w dostarczaniu przez K. M. oskarżonemu przesyłek pocztowych. Taki wniosek dowodowy został złożony już przez poprzedniego obrońcę z urzędu oskarżonego i postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2014 r. został oddalony. Nadto dowód ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy bowiem jak już wyżej wskazano przedmiotem osądu Sądu w niniejszej sprawie nie jest kwestia nieprawidłowości w dostarczaniu przez K. M. oskarżonemu przesyłek pocztowych. Zaś kwestia nękania K. M. przez oskarżonego została dostatecznie wykazana tym samym nie było potrzeby przeprowadzania dowodu z przesłuchania K. Z. i A. P. Dowodem nie jest treść rozmów, ale wykonywanie samych połączeń telefonicznych.

Mając na względzie powyższe uwagi, należy podkreślić, że w toku niniejszego postępowania sądowego przeprowadzono postępowanie dowodowe w zakresie wystarczającym do poczynienia trafnych ustaleń faktycznych. Postępowanie dowodowe nie wymaga więc uzupełnienia o dowody wskazane w apelacji.

W dalszej kolejności należy zauważyć, iż wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego podstawą ustaleń faktycznych słusznie stały się prawidłowo ocenione wypowiedzi pokrzywdzonej K. M., która to złożyła konsekwentne i przekonujące zeznania, szczegółowo przedstawiając sposób zachowania oskarżonego wobec jej osoby, wypowiedzi świadka - Naczelnika Urzędu Poczтового M. W., który był obserwatorem niewłaściwego zachowania oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonej oraz załączona do akt sprawy dokumentacja - wykaz połączeń głosowych dla numeru (...) i treść pism z Centrali Poczty

Polskiej S.A. (...) składane przez ww. osoby były ze sobą zgodne, bez względu na czas w którym były składane. Korelowały między sobą jak i z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Apelujący nie wskazał zaś żadnych racjonalnych argumentów, dla których pokrzywdzona miałaby pomawiać oskarżonego o zachowanie które nie miało miejsca. Zeznania jej stanowią szczerą i rzeczową relację z przykrych zdarzeń, które stały się jej udziałem.

Ponadto nie ma racji obrońca oskarżonego, że K. M. nie odczuwała ze strony Z. P. (1) jakiegokolwiek zagrożenia bo gdyby takowe faktycznie odczuwała, to nie czekała by około miesiąca czasu ze złożeniem zawiadomienia do organów ścigania. Pokrzywdzona nie miała obowiązku niezwłocznie zgłaszać sprawy na Policję. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego K. M. w reakcji na zachowanie Z. P. (1) zwróciła się najpierw do swojego przełożonego - Naczelnika Urzędu Pocztowego M. W. z prośbą o pomoc. Z wypowiedzi M. W. wynika, że po rozmowach z K. M. i powzięciu wiedzy o zachowaniu oskarżonego, polecił jej aby sprawę zgłosiła na Policję. Złożenie zawiadomienia o popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa po upływie około miesiąca czasu było zatem wynikiem bezsilności pokrzywdzonej ciągłym nękaniami przez oskarżonego.

Nie ma racji również apelujący podnosząc, że z niczego nie wynika, aby pokrzywdzona wyraziła oskarżonemu zgodę na kierowanie do niej połączeń telefonicznych jedynie w celach służbowych. Z zeznań złożonych przez pokrzywdzoną już w postępowaniu przygotowawczym jednoznacznie wynika, iż udostępniła ona swój prywatny numer telefonu oskarżonemu jedynie dla ułatwienia mu kontaktu służbowego z jej osobą (k. 2). Co ważne z analizy zeznań złożonych przez pokrzywdzoną jak i wyjaśnień oskarżonego nie wynika aby strony łączyły stosunki towarzyskie, na które w uzasadnieniu apelacji powoływał się skarżący. Natomiast sam skarżący poza samym głośnym stwierdzeniem cyt. "K. M. i Z. P. (1) wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji łączyły nie tylko stosunki służbowe, ale też towarzyskie", nie uzasadnił w czym upatruje takiego twierdzenia. Niezasadne w świetle doświadczenia życiowego, są także dywagacje obrońcy dotyczące tego, że połączenia z telefonu oskarżonego mogła wykonywać inna osoba aniżeli jego właściciel Z. P. (2). Nie ma takiej możliwości aby telefon oskarżonego był użytkowany przez okres 15 dni przez inną nieznaną osobę a on o tym fakcie nie wiedział.

Podsumowując argumenty zawarte w apelacji w głównej mierze sprowadzają się do przedstawienia własnych domniemań i tym samym nieuzasadnionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy przepisu prawa materialnego oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, zaś kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu i nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Z podanych wyżej powodów Sąd Okręgowy w Częstochowie apelacji obrońcy oskarżonego nie uwzględnił i opierając się na dyspozycji z art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do jego zmiany, czy uchylenia.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze, § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu oraz na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. uwzględniając aktualną sytuację osobistą i majątkową Z. P. (1) Sąd Okręgowy zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.